

Р Е Ш Е Н И Е

№ 166

гр. Перник, 15.11.2012г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично съдебно заседание проведено на девети ноември през две хиляди и дванадесета година в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева
при секретаря И.И.,*** като разглежда докладваното от съдията административно дело № 330/2011 г. по описа на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред Административен съд Перник е по повод решение № 12745 от 16.10.2012г. постановено по АД № 1939/2012г. от състав при Върховния административен съд на Република България. С решението е обезсилено решение № 193 от 21.12.2011г. постановено по АД № 277/2011г. по описа на Административен съд Перник и делото е върнато на същия съд за ново разглеждане от друг състав на съда. Дадени са указания за надлежно конституиране на страните в процеса.

Д.Й.К. *** е оспорил акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/22613/2011г. от 12.04.2011г., за сумата 1988,08 лв., издаден от зам. изпълнителен директор на ДФ “Земеделие”. Чрез пълномощника си излага подробни съображения за отмяна на оспорвания акт, като издаден от некомпетентен орган и издаден при процедурни нарушения. Претендира присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по жалбата-заместник изпълнителен директор на Държавен фонд “Земеделие” в настоящето производство не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена от засегнато от административния акт лице в законово установения срок.

Разгледана по същество е основателна.

Видно от данните по делото, управителният съвет на ДФ “Земеделие” на основание чл. 20а, ал. 1 от Закона за подпомагане на земеделските производители и чл. 11, ал. 1 от Устройствения правилник на ДФ “Земеделие” е дал възможност на изпълнителния директор да делегира права на заместник изпълнителните директори на фонда. С решение на Управителния съвет от 07.04.2011 г. са делегирани права на заместник изпълнителния директор, в чиито ресор е отдел “Директни плащания на

площ" да издава актове за установяване на публично държавно вземане по директни плащания. Със заповед от 08.04.2011 г. на посочените по-горе правни основания и протоколното решение на УС, изпълнителният директор на фонда е делегирал правомощия на заместник изпълнителния директор С.К.*** да издава и подписва актове за установяване на публично-държавно вземане, като по делото не се спори, че оспореният акт е бил издаден от С.К.***

В конкретиката на казуса заместник изпълнителният директор изрично е посочил, че подписва акта "за изпълнителен директор", т. е. действа вместо изпълнителния директор, а не упражнява свои собствени правомощия, възникнали по силата на делегацията. Оспорвания акт в титулната си част не съдържа информация от кой административен орган се издава. Данните за това от кого е подписан, се извличат от частта, съдържаща подписа на издателя. При липса на изрично посочване в мотивната част на това, че актът се издава от заместник изпълнителния директор по силата на предоставени правомощия и от начина на подписване, следва, че процесният акт е бил издаден и подписан от заместник изпълнителния директор в длъжностното му качество на заместник и в тази хипотеза е налице упражняване на чужди правомощия. За това обаче не се изисква акт за делегиране на правомощия, нито изрично предвидена законова възможност. Правото на заместника на административния орган да издаде акта вместо последния, произтича от длъжностното му качество на заместник, а тази възможност е законово предвидена в Закона за администрацията и произтича от принципа за непрекъсваемост в дейността на администрацията. Поради тази причина искането формулирано от пълномощника на жалбоподателя за прогласяване на нищожност не се споделя. Акта е издаден от компетентен орган и не са налице основания за отмяна при условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Разгледан по същество, акт за установяване на публично държавно вземане N 01-6500/22613 от 12.04.2011г. е незаконосъобразен, като мотивите за това са следните:

По делото от фактическа страна е безспорно, че жалбоподателят в качеството си на земеделски производител е регистриран с уникален регистрационен номер 191240 в Интегрираната система за администриране и контрол (ИСАК) и е подал общо заявление за единно плащане на площ с УИН 14/080609/13103 за кампания 2009г..

По делото е безспорно и обстоятелството, че част от от заявените от Д.К.*** площи са приети за допустими за подпомагане и въз основа на това са му били оторизирани 23 925.13 лева по схема за единно плащане на площ(СЕПП). Преценката за допустимост на заявените за подпомагане площи е извършена чрез кръстосани проверки на съдържащите се в заявлението данни.

С оспорения по делото акт за установявяване на публично държавно вземане е прието, че от оторизираната сума на жалбоподателя общо в размер на 23 925.13 лева е недължимо платена сума в размер на 1988.08 лева по схема за единно плащане на площ, като от административният орган не са посочени никакви фактически и правни основания, въз основа на които да се извърши преценка защо е приел, че тази сума е недължимо платена и подлежи на възстановяване.

Изложените обстоятелства в акта за установявяване на публично държавно вземане, че са извършени допълнителни проверки от Министерство на земеделието и горите, които с писмо с вх. № 02-0409/3846 от 20.11.2009г. са предадени на ДФ "Земеделие" като окончателните данни, при които трябва да се извършат кръстосани проверки по данните от заявленията за директни плащания за 2009г., под никаква форма не обосновава извода, че част от заявените от жалбоподателя площи са недопустими за подпомагане. Това обстоятелство не може да се извлече и от писмо изх. № 13-9735 от 09.12.2010г. изхождащо от зам. министъра на ЗХ и консолидирания план за действие. Независимо от новопредставената информация и констатираните при последващите кръстосани проверки различия, е следвало Разплащателната агенция да предприеме и други подходящи административни процедури, в това число и проверки на място, както и да изиска от заявителя допълнителни доказателства във връзка с нередностите. Като не е сторила това и не е осигурила възможност на жалбоподателя да участвува в започналото административно производство, агенцията не е изяснила напълно съществуващите и от значение факти и обстоятелства. На следващо място във фактическите основания за издаването на акта не са посочени кои точно площи са обявени за недопустими, по какви причини административният орган счита, че същите попадат в недопустимия слой и каква е квадратурата им. Не е отчетено намалената годна за подпомагане площ на какво се дължи. Не е посочено какви видове административни проверки са били извършени, какво е констатирано в тях и въз основа на какви дейности. По делото няма данни, а и във фактическите основания на обжалвания АУПДВ не се твърди, че с поведението си К.*** е въвел в заблуждение органите на РА, нито че в подаденото заявление са декларирани неверни данни относно вида и размера на площите. Още повече, че през 2009г. същият този орган е приел, че заявените от жалбоподателя площи са допустими за подпомагане и е оторизирал изплащане на суми. Съгласно чл. 170 от АПК тежестта на доказване на фактическите основания послужили за издаване на акта е на страната на административния орган и същия в настоящето производство не доказва независимо от новопредставената информация, че е предприел и други подходящи административни процедури, включително и проверки на място, както и да изиска от заявителя допълнителни доказателства във

връзка с нередностите. Не са изготвяни контролни доклади, съответно не са връчвани такива. И след като не е извършила тези действия, РА не е изяснила в пълна степен верността на установените несъответствия, нито е установила причините, довели до тези несъответствия и след като не е направила всичко това е постановила акт в нарушение на чл. 73, т. 4 от Регламент /ЕО/ № 796/2004г. на Комисията, съгласно който задължението за възстановяване на недължимо плащане на земеделския стопанин не се прилага, ако плащането е извършено по грешка на компетентните власти или друг орган и ако грешката не може да бъде установена по разумен път от земеделския стопанин. По този начин, административният орган е допуснал съществено нарушаване на процедурата, което е самостоятелно основание за отмяна на атакувания акт.

Представя се и Съдът не намира за необходимо да кредитира изпратеното в отговор на изискани данни от проверки, извършвани по отношение на жалбоподателя от МЗХ, писмо № 11-445/7.XI.2011 от зам. министър на МЗХ, което по съдържание не внася никаква яснота какви несъответствия са открити, което да е евентуална причина, наложила издаването на оспорвания административен акт. Позоваването на административния орган на чл. 27, ал. 3 и ал. 4 от ЗПЗЗ обуславя компетентността на органа да издаде акт, но не е достатъчно основание за да бъде ангажирана отговорността на жалбоподателя да възстанови посочените суми. Цитирането на Регламенти с № 796/2004 на комисията, № 1782/2003, № 73/2009г. и № 479/2008г. на съвета като цяло без да се сочи конкретика нарушава правото на защита на жалбоподателя, тъй като реално същият не е в състояние да разбере за какво нарушение е санкциониран. Правната норма, на която се позовава органът трябва да е ясна, точна и безусловна за да бъде годна и съдът при проверка законосъобразността на акта да отчете и да я приложи по конкретното дело, но когато такава не е посочена същата следва да се извлече от фактическите основания посочени в акта, каквито в случая липсват. Липсата на правно и фактическо основание мотивират състава да приеме, че процесният акт за установяване на публично държавно вземане не отговаря на изискванията за съдържание и форма, визирани в чл. 59, ал. 2 от АПК, тъй като не съдържа фактически и правни основания за неговото издаване и за определяне размера на задължението по него. Освен, че горенаписаното представлява съществено процесуално нарушение, прави изцяло невъзможно да се извърши преценка за неговата законосъобразност. Освен това настоящия състав приема, че административния орган не е изпълнил задълженията си по чл. 26, 28, 34 и 36 от АПК не е уведомен адресата на акта за започналото административно производство, не му е осигурена възможност да участва в производството и да представя относими доказателства. С оглед на това не са изяснени напълно всички факти и обстоятелства от значение за случая, с което са

нарушени и залегналите в чл. 12 и чл. 13 от АПК принципи за достъпност, публичност и прозрачност, последователност и предвидимост. Така допуснатите съществени процесуални нарушения са самостоятелно основание за отмяна акта като незаконосъобразен в условията на чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК.

Оспореният по делото акт за установяване на публично държавно вземане противоречи и на материалния закон, тъй като по отношение на жалбоподателя не е налице нито една от законовите предпоставки, а отделно от това не е и доказана нито една от посочените в чл. 43, ал. 3 от ЗПЗП предпоставки, при които Разплащателна агенция може да откаже или да намали размера на плащането по СЕПП. Напротив от данните по делото е видно, че заявените от К.*** площи са приети за допустими за подпомагане и на това основание по СЕПП му е предоставена сумата от 23 925.13 лева. С оглед на това по отношение на жалбоподателя не е установено недобросъвестно виновно поведение, което да налага преизчисляване на сумите, тъй като предоставените му суми са законосъобразно и добросъвестно получени и като такива не подлежат на връщане.

По изложените съображения обжалваният Акт за установяване на публично държавно вземане N 01-6500/22613 от 12.04.2011г. следва да бъде отменен като незаконосъобразен при условията на чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК.

В тежест на ДФ “Земеделие” се поставят и направените от жалбоподателя деловодни разноски в размер на 410 лева, представляващи 10лева заплатена държавна такса и 400лева договорено и внесено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 19.09.2011г..

Водим от изложеното, Административен съд Перник,

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалба на Д.Й.К.,*** Акт за установяване на публично държавно вземане N 01-6500/22613 от 12.04.2011г. за сумата 1988,08 лв., издаден от зам. изпълнителен директор на ДФ “Земеделие”.

ОСЪЖДА ДФ “Земеделие”, София, бул. “Цар Борис III” № 136 да заплати на Д.Й.К.,*** сумата 410 /четиристотин и десет/ лева деловодни разноски.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните с касационна жалба пред ВАС.

Съдия: /п/